

endnu var Meget tilbage, som maatte ordnes. Der forestod blandt andet dengang Gjennemførelsen af Toldeenheden, som Alle meente burde omfatte det hele samlede Monarchie, skjøndt der var meget forskjellige Anskuelser om den Maaede, hvorpaa dette skulde bevirkes. Men ialfald Udvidelsen var dengang endnu ikke fæstet, og heri alene laa en Hindring for, at i en enkelt og meget væsentlig Retning den Fordeling kunde gennemføres, som man er kjendte for at være nødvendig. Det blev derfor ogsaa, da Finantsloven kom til Behandling i det andet Thing, forsværes af enkelte Rigsdagsmænd forsøgt at tilføie denne Finantslov en Paragraph, der vilde have afsagt Sagen i den Retning, som den ærede Rigsdagsmand synes at betragte som den rette, og som vilde have endeligt afgjort den, — den Paragraph nemlig, ifølge hvilken det Overskud, som efter Finantsloven kunde fremkomme for Kongeriget, ogsaa skulde tilkomme Kongeriget alene. Denne Paragraph modsatte Regjeringens sig som bekjendt dengang med stor Styrke, just fremhævende, at en saadan Paragraph, som vilde være ganske paa sin Plads, som vilde være fuldkommen — ikke blot hensigtsmæssig, men — nødvendig, fuldkommen uundgaaelig, naar den endelige Ordning var indtraadt, at den ikke kunde optages i Loven for et Aar, om hvilket det blev udtalt fra Regjeringens Side og anerkjendt af Rigsdagen, at Ordningen heri kun var foreløbig, saa at Overskuddet ikke endnu kunde siges særligt at være den enkelte Landsdeels, og hvad jeg beder meget fastholdt, det er Rigsdagens Anerkjend-

delse af denne Paastand. Det er det Givne, det Historiske. Det tilkommer ikke os nu eller er idetmindste ikke min Hensigt paa nogen Maade at undersøge Nødvendigheden eller Ikkesnødvendigheden af, at denne Anerkjendelse blev givet; men jeg gjentælder blot, jeg refererer kun det historiske Factum, at Anerkjendelsen blev givet fra Rigsdagens Side. Men der er endnu en Omstændighed, som gjorde det aldeles nødvendigt at gaae tilbage til dette Aar, til Aaret 1853—54, med den Fordeling, som senere maatte kunne vinde Gærd, som senere maatte kunne finde den lovgivende Magts Billigelse. Det er nemlig den, at i samme Aar, efterat Finantsloven var udkommen med den foreløbige Fordeling af særlige og fælles Indtægter og Udgifter, udkom ogsaa et Statsbudget, som for Kongerigets Vedkommende ikke kunde give afgjørende Bestemmelser eller paa nogen Maaede modificere de Bestemmelser, der lovligt vare vedtagne for dette, men som var den lovlige Afgjørelse for Hertugdømmet Slesvig for Hertugdømmet Holsteen og for Hertugdømmet Lauenborg, i hvilke Hertugdømmer H. M. Majestæt udøvede souverain Myndighed.

R e t t e l s e.

nr. 71, Sp. 1087, Lin. 2: "udenlandsk" læs: "indenlandsk".